

Historien om Dalby 47 (en kort bit!)

(Berättat av Astrid Nyman)

Inte så långt från klockaregården, bara ett stenkast längre bort (**nuvarande Klockarevägen 1**), bodde en annan av morfars och mormors vänner.

Det var bagarmästare Nilsson.

Även hans familj hade drabbats hårt av "lungsoten". Tre barn i vuxen ålder, en son och två döttrar, (**Maria Olofina 1873-1900, Paulina Bertina 1881-1902, Nils Emil 1878-1895**) samt till slut även fru Nilsson (**Else Persdotter 1849-1907**), avled i den fruktade sjukdomen. En av döttrarna, jämnårig med min mor och med samma namn, Maria, hade varit min mors bästa väninna. Under hela hennes sjukdomstid besökte min mor sjuklingen ganska ofta, dock utan att fått minsta tecken på att bli smittad.

Detta hade hänt under de båda flickornas ungdomstid. Men min mor talade ofta med saknad i rösten om sin goda vän, och hur många trevliga stunder de två upplevt tillsammans, när mor, för oss barn, berättade om sin ungdom.

I min barndom levde endast en spillra av familjen kvar, nämligen bagaremästaren Nilsson själv och yngste sonen Karl.

Min morfar brukade då och då besöka bageriet, som dessa två ensamma karlar nu drev tillsammans. Naturligtvis förde rörelsen en tynande tillvaro, och människor undrade vad dessa två kunde livnära sig av, i en tid när inga som helst bidrag fanns att få. Men på något sätt gick det. –

Annat hade det varit förr, under den lyckliga tiden, när alla levde och var friska.

Då var det musik och sång och glam i det gästfria huset, där ungdomar och äldre vänner alltid var välkomna.

Det var nog musiken och sången och romtoddyarna, som var de stora gemensamma intressena för de tre äldre herrarna: morfar, klockaren och bagaren.

Morfar spelade fiol, vilket även bagaren Nilsson gjorde, och klockaren Wahlström spelade orgel, eller kanske de hade piano i hemmet.

Alla tre hade vackra sångröster och sjöng gärna olika stämmor.

Min morfar hade barytonröst, som i äldre dagar nästan blev till en härlig basstämma.

Fast de glada dagarna var förbi, glömde inte morfar den vännen, som ännu var kvar.

När han kom hem efter att ha besökt bageriet, hade han alltid köpt med sig hem antingen en påse sockerbullar eller ett "köpebröd".

"Du skulle ju inte handlat i det huset mera!" sa mormor, "ingen vet hur mycket smitta du bär med dig hem".

Men trots varningen åt både mormor och vi barn med förtjusning av de goda sockerbullarna. – När jag sedan börjat skolan, och man hade ett par ören i fickan, var det en ständig trafik av skolbarn, som öppnade dörren med den pinglande klockan till butiken i bageriet och tillhandlade sig ett eller två ett-öres knäck (med mandel) i små vita strutar.

Karl var den som levde längst i "bagarehuset", men sedan fadern dött (**1921**) upphörde han att baka (**Karl Johan 1883-1925, han skrevs 1922 som sinnessjuk, förklarades omyndig 1923 och togs in på Lunds hospital 1924**).

När han också gått bort omkring 1915-16 (?) hölls det offentlig auktion på husets bohag. Jag var med min mor på den auktionen och såg med förvånande ögon. På de många vackra gamla ting som såldes.

Tydligen hade familjen en gång varit mycket välbärgad.

Min mor inköpte tre stolar i rokokostil, och ångrade nästan omedelbart, att hon inte köpte alla sex som såldes.

Stolarna var då klädda med ett sammetsliknande tyg, som fortfarande var väl bibehållet.

Jag vill tillägga, att fru Nilsson och fru Wahlström ansågs vara finare än bondhustrurna. De talade, klädde sig och uppträdde på ett annat sätt än dessa. De kallades "fru" och bar följaktligen hatt utan att väcka uppseende.

Fru Wahlström var född i Småland, liksom hennes man. Fru Nilsson och hennes man var stadsbor.